

Я бащица, я майчица,
Я сестрица, я милъ братецъ !
Послуша я кочеджия,
Отвърза ѝ черни очи,
Черни очи, бѣло лице,
Па отвори прозорцитѣ,
Та погледна Бѣла Рада,
Та погледна горѣ-долѣ,
Горѣ-долѣ по хорото,
По хорото, по момитѣ,
Та не видѣ нийдѣ никой
Отъ нѣйната клѣта рода.
Кочеджия Ради каже :
„Хайде, хайде, бѣла Радо,
Ти щешъ видѣ майка, баща,
Кога роди върба грозде,
А ракиа жълти дюли !“
А Рада му отговори ;
„Кочеджю, братъ да ми си;
Я подай ми влашко ножче !
Да разрѣжя жълта дюля !“
Не сѣти се кочеджия,
Подаде ѝ влашко ножче ;
Не разрѣза жълта дюля,
Най се въ сърдце ударила
И отъ душа се раздѣли.

Мама Иванчу думаше :
„Иванчо, синко Иванчо !
Като си ходишъ прязъ море,
Мама не те е питала